

A Szenthely

Az a biblia-szöveg, amely minden más felett az adventi hit alapja és tartós oszlopa volt, az a kijelentés: „Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága.” (Dn. 8:14) Ezeket a szavakat jól ismerte minden hívő Jézus közeli eljöveteleivel kapcsolatban. Ezek ismételték örömmel, mint hitüknek jelszavát. Mindannyian érezték, hogy az előttük álló eseményektől függenek legfényesebb várakozásaik és legszebb reményeik. Megmutatták, hogy ezek a prófétai napok 1844 őszén végződnek. Az adventisták a keresztény világgal együtt azt tartották, hogy a föld vagy annak egy része a szenthely, és hogy a szenthely megtisztítása a földnek tűz általi megtisztítását jelenti az utolsó napon, ami Krisztus második eljövetelekor fog megtörténni. Innen vonták le azt a következtetést, hogy Krisztus 1844-ben fog visszajönni a földre. {SR 375.1}

De a kijelölt idő eljött, és az Úr nem jelent meg. A hívők tudták, hogy Isten ígéje tévedhetetlen, azért a hibának a jövődőlés magyarázatában kell lennie. Azonban hol a hiba? Sokan gyorsan úgy oldották meg a nehézséget, megtagadták, hogy a 2300 nap 1844-ben végződött. Álláspontjukat nem tudták megokolni, ha csak azzal nem, hogy Krisztus nem jött el a várt időre. Úgy érveltek, ha a prófétai napok befejeződtek volna 1844-ben, akkor Krisztus eljött volna, és megtisztította volna a szenthelyet a földnek tűz általi megtisztításával, de mivel nem jött el, azok a napok nem fejeződtek be. {SR 375.2}

Habár az adventisták többsége feladta a prófétai időszakokra vonatkozó előző számításait, és ennek következtében megtagadta a mozgalomnak erre alapozott helyességét, némelyek mégsem voltak hajlandók visszavonni hitelveiket és azokat a tapasztalataikat, amelyeket a Szentírás és Isten Lelkének különleges bizonyágtétele támogatott. Hitték, hogy a Szentírás tanulmányozásában a magyarázat helyes alapelveit követték, és kötelességük ragaszkodni a már elnyert igazságokhoz, és folytatni a Biblia tanulmányozásában ugyanazt a módszert. Komoly imában átgondolták álláspontjukat, és tanulmányozták a Szentírást, hogy felfedezzék tévedésüket. Mivel nem találtak hibát a prófétai időszakban tanulmányozták a Szentírást, hogy felfedezzék tévedésüket. Mivel nem találtak hibát a prófétai időszakokra vonatkozó magyarázatukban, azért közelebről megvizsgálták a szenthely tárgyát. {SR 376.1}

A földi és a mennyei szenthely

Tanulmányozásuk folyamán megtudták, hogy a földi szenthely – amelyet Mózes Isten parancsára, a hegyen mutatott minta szerint épített – „példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal” (Zsid. 9:9). Megtudták, hogy két szentély volt, amelyek a „mennyei dolgoknak ábrázolatai voltak” (Zsid. 9:23), és hogy Krisztus a mi nagy főpapunk a „szenthelynek és amaz igazi sáturnak szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített.” (Zsid. 8:2), és hogy „nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.” (Zsid. 9:24) {SR 376.2}

A mennyei szentély, amelyben Jézus érdekünkben szolgál, a nagy, eredeti szentély, amelynek a mintájára építette Mózes a földi mását. Amiképpen a földi szenthelynek két része volt, a szentély és a szentek szente, úgy a mennyei szenthelynek is két része van. A szenthelyen belül volt az Isten törvényét tartalmazó frigyládája, a jóillattétel oltára és más szolgálati eszközök, amelyeknek a mennyei szenthelyen szintén megvolt a másodpéldányuk. János apostol látomásban engedélyt nyert, hogy belépjen a mennybe, ahol szemlélte a hétágú aranygyertyatartót, a jóillattétel oltárát, és amikor „megnyíljen a mennybe, ahol szemlélte a hétágú aranygyertyatartót, a jóillattétel oltárát, és amikor „megnyilatkozik az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő szövetségének ládája az ő templomában.” (Jel. 11:19) {SR 377.1}

Az igazságkeresők tehát megtalálták a mennyei szentély létezésének elvitathatatlan bizonyítékát. Mózes a földi szenthelyet a neki megmutatott minta alapján készítette el. Pál apostol kijelentette, hogy a minta volt az igazi szenthely, amely a mennyben van. (Zsid. 8:2, 5) János bizonyoságot tett, hogy látta a mennyben. {SR 377.2}

A 2300 nap lejártakor, 1844-ben nem létezett szenthely a földön már évszázadok óta (mert Kr. u. 70-ben lerombolták a rómaiak), azért a mennyei szenthelyet tárja elénk e kijelentés: „Kétezer háromszáz este és reggel, azután megtisztul a szenthely.” De hogyan lehet az, hogy a mennyei szenthelyet meg kell tisztítani? A jövődölések tanulmányozói a Szentírásból megtudták, hogy a megtisztítás nem a fizikai tisztátalanságok

eltávolítását jelentette, mert a szenthelyet vérrel kellett megtisztítani, azért a bűntől való megtisztításból állt. Így szól az apostol: „Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel (állatok vérével) tisztítsanak meg, maguk a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal (Jézus vérével).” (Zsid. 9:23) {SR 377.3}

Abból a célból, hogy további ismeretet nyerjenek a megtisztításra vonatkozólag, amelyre a jövendölés utal, meg kellett érteniük a mennyei szenthelyben folyó szolgálatot, amelyet azonban csak a földi szenthelyen folyó szolgálatból érthettek meg, amiképpen Pál kijelenti, hogy a papok, akik ott szolgáltak, „a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgáltak.” (Zsid. 8:5) {SR 378.1}

A szenthely megtisztítása

Amiképpen régebben az emberek bűneit jelképesen áthárították a földi szenthelyre, a bűnért való áldozati állat vére által, úgy a valóságban a mi bűneinket is áthárítja a mennyei szenthelyre Krisztus vére által. Ahogy a földi szenthely megtisztítását a bűn eltávolítása által végezték el, amely megfertőzte azt, úgy a mennyei szenthely megtisztítását is az ott feljegyzett bűnök eltávolítása vagy kiirtása által kell elvégezni. Ez szükségessé teszi a feljegyzések könyveinek átvizsgálását, hogy megállapíthassák, ki tarthat igényt Krisztus engesztelő szolgálatának áldásaira bűnbánata és Krisztusban való hite által. A szenthely megtisztítása ennél fogva magában foglalja a vizsgálati ítélet munkáját. Ezt a munkát Krisztus eljövetele előtt kell elvégezni, hogy megváltsa népét, mert amikor eljön, már „jutalma vele van, hogy megfizessen mindenkinek az ő cselekedete szerint.” (Jel. 22:12) {SR 378.2}

Így akik követték a prófétai ige növekvő világosságát, látták, ahelyett, hogy Krisztus a földre jött volna 1844-ben, a 2300 nap lejártakor, bement a mennyei szenthely szentek szentjébe, hogy engesztelő szolgálatának befejező művét elvégezze eljövetelenek előkészítésére. {SR 378.3}